

[Statsministeren.]

medføre ændringer i ejendomsbeskatningen; der blev direkte nævnt ændring i grundværdistigningsafgifterne, og jeg tror også i kapitalbindingsskatten. Det mener jeg ikke. Jeg mener nok, at bestemmelser af den karakter kan få indflydelse, men det bliver indirekte på ejendomsbeskatningen, for der er ikke tvivl om, at en lovgivning som denne vil øve en vis indflydelse på salgspriserne på jord, derigennem også på vurderingssummerne og derigennem igen på jordbeskatningen. Jeg håber ikke, at det ærede medlem hr. Thestrups udtalelser på mange andre punkter om vor positive jordlovgivning skulle betyde, at hvis vi ikke ville gå med til at ændre ejendomsbeskatningen, ville hans parti ikke være med til en lovgivning af denne karakter. Det kan vi drøfte, men jeg håber ikke, der skal stilles sådanne betingelser. Det rejser en række andre spørgsmål, som i øvrigt diskuteres i udvalg her i tinget. Det vil komplicere diskussionen om denne lovgivning, som godt i forvejen kan blive ret indviklet, hvis vi skal tage hele ejendomsbeskatningen op i denne forbindelse.

Fra mange sider, særlig af dem, der mener, at man går for vidt, og også i pressen, går man ligesom ud fra, at bestemmelserne i nr. 1, i nr. 12 og i nr. 15 og i en række andre bestemmelser i denne lovgivning er forbud. De er jo ikke ubetingede forbud; det vil jeg gerne sige til de ærede medlemmer hr. Jens Chr. Christensen og hr. Iver Poulsen, som var inde på dette. Det er sådan, at fredningsnævnet kan give tilsagn, og vi skal vel ikke uden videre gå ud fra, at vore fredningsnævn består af helt ufornuftige mennesker; med fredningsnævnenes sammensætning skulle det dog være sikret, at nævnene tager et fornuftigt skøn også med hensyn til disse bestemmelser, og i mange tilfælde vil der kunne gives tilladelse. Men hovedformålet med lovgivningen: at sikre i højere grad end hidtil vore naturværdier også dér, hvor der ikke har været mulighed for det, omkring søer, vandløb, veje og oldtidsminder, må stå fast. Formålet med loven — man kan lige så godt erkende det rent ud — er at indskrænke rådhedsretten, altså ejendomsretten, så at vi kan bevare de smukke fortidsminder og naturværdierne i vort samfund. Der-

udover er det også lovens formål at sikre kontrol med udviklingen, men netop kun i den udstrækning, som det er fremhævet af de ærede ordførere.

Jens Chr. Christensen: Jeg kunne forstå på statsministeren, at der har været noget besvær med udformningen af lovforslagets nr. 12. Men lad så det punkt udgå og overlad sagen til kommunerne! Mon ikke det bliver sådan, at enhver kommune med udsigt til udvikling udarbejder en byplan, og derved skulle man kunne begrænse en dårlig udvikling. Det er efter min mening forkert, at det bliver storbyerne, der bestemmer over, hvordan udviklingen skal foregå også i de små landsbyer. Jeg har så megen tiltro til det kommunale selvstyre og til de folk, der vælges ude omkring, at jeg er overbevist om, at de udmærket kan lede en sådan udvikling.

Med hensyn til erstatningsspørgsmålet var det jo ikke noget stort løfte, den højtærede minister gav os. Er den højtærede minister egentlig selv klar over, hvor store arealer det drejer sig om, som bliver berørt af de bestemmelser, der nu skal indføres? Så vidt jeg har været i stand til at regne det ud, har vi 8 400 km landevej, som vil blive berørt, og når vi ganger det med 200 m — idet der skal være 100 m på hver side af vejen — kommer vi op på i alt 168 000 ha. Tager vi vandløbene, bliver det vel mellem 2 000 og 3 000 km, så her bliver der rundt regnet tale om 150 000 ha, og tager vi endelig søerne, bliver det måske til andre 30 000 ha. Derved er vi kommet op i nærheden af 350 000 ha, som vil blive berørt af disse bestemmelser.

Det er vel rigtigt, som den højtærede statsminister siger, at der i egentlig forstand ikke bliver tale om nogen indskrænkning, men der er dog nu den indskrænkning, at hver gang en ejer af et sådant areal ønsker at disponere på nogen som helst måde over arealet, skal han hen og spørge, og det står jo udtrykkeligt i lovforslaget, hvor længe lodsejeren kan komme til at vente på svar og tilladelse til at foretage sig det, han ønsker. Det er i sådanne tilfælde, jeg mener vi bør yde erstatning.

Jeg sagde i mit første indlæg, at om det skulle være en engangserstatning eller en årlig erstatning på længere sigt, var jeg